

трансформаційний період нараховує вже понад чверть віку. А тому є привід поглянути на свою країну очима статистики, аби побачити, у якому стані перебуваємо та якими темпами рухаємося вперед, аби увійти в лоно економічно розвинених країн світу.

У 2016 р., за міжнародними рейтингами, за обсягом ВВП Україна посіла 81-е місце у світі. Якщо врахувати те, що економічно розвинених країн сьогодні нараховується трохи більше 30, то займане нами місце може свідчити лише про сумні наслідки ринкових трансформацій, а отже, і економічної політики української влади. І хоча політики при владі намагаються вихвалити себе, посилаючись на дані офіційної статистики, мовляв, є все-таки який-не-який економічний ріст і стабільність, насправді, якщо врахувати обсяги реальної далеко неповної зайнятості виробничих ресурсів (сировинно-природних, капітальних, трудових, інфраструктурних тощо), коректно говорити про консервацію глибоко кризового стану і техніко-технологічної відсталості вітчизняної економіки. Маємо знати і те, що в Україні з року в рік галопує інфляція, яка «допомагає» уряду підтягувати вгору обсяг ВВП. Лише за березень місяць цього року рівень інфляції сягнув 2%. І хоча за рахунок цього чинника поповнюється бюджет держави, реальний обсяг ВВП має негативний тренд.

Аби суттєво поліпшити загальний добробут, потрібні структурні та інституційні реформи. Попередні кризи та недолуга економічна політика призвели до деіндустріалізації виробництва. На прикладі міста Вінниці можна судити про те, яких тільки масштабних руйнацій зазнала вітчизняна економіка. Тут практично кожне із колись великих виробничих підприємств виведено із ладу, а його новоявлені власники задовольняються платою від оренди голих приміщень. Така байдужість до

інвестицій та модернізації виробництва на інноваційній основі зумовлена, з нашого погляду, по-перше, дешевиною придбання цих активів і, по-друге, боязню втратити контроль над ними у разі появи сторонніх інвесторів [2].

Здійснення галузевої реструктуризації економіки, доповненої поглибленням ринкових реформ у напрямі посилення економічної конкуренції, дасть змогу забезпечити розвиток самодостатнього внутрішнього ринку, суттєво зменшити фінансово-економічну залежність країни від кон'юнктури зовнішнього ринку та підвищити рівень зайнятості. Акцентування ж владою уваги виключно на динаміці ВВП лишень відволікає суспільну увагу від застійних явищ в реальному секторі економіки та його подальшої деградації.

Сьогодні, за великим рахунком, Україні бракує світового бренду, який би слугував візитівкою для нас. Деяку таку продукцію ми вже виготовляємо, взяти для прикладу, «ROSHEN», «Олейну», «Садочок», «Світоч» тощо. Але це переважно стосується харчової продукції. Тут, певна річ, також є можливості розширювати асортимент доброякісної продукції. Але ВВП країни може багаторазово зрости завдяки виробництву високотехнологічної продукції, яка дає високу додану вартість, тобто мультиплікує багато робочих місць, доходів, податків тощо. Для цього Україна має великі можливості, але потрібна, переконані ми, нова хвиля послідовних і рішучих економічних реформ. Реформи, окрім іншого, активізують інтерес інвесторів до розвитку рекреаційної сфери та туристичної інфраструктури, де також закладені колосальні можливості поліпшення народного добробуту.

Література

1. Сірко А.В. Економічна теорія. Політекономія [текст] : навч. посіб. / А. В. Сірко – К. : «Центр учбової літератури», 2014 – 416 с.
2. Сірко А.В. Проблема участі акціонерного сектора в інноваційному розвитку економіки України та її вирішення / А.В. Сірко // Вісник Тернопільського національного економічного університету. – 2016. – №3. – С. 7-16.

УДК 332.14:330.322.003.12

КІЛЬКІСНА ОЦІНКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ РЕГІОНУ

Бондар Ю. – ст. 2 курсу, гр.Фвн-21

Науковий керівник – к.е.н, доцент Вільчинська О.М.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Сучасний період розвитку України передбачає вирішення проблеми активізації інвестиційної діяльності, направленої на поступовий розвиток економіки, покращення життя населення країни. Вирішення цих питань визначається економічною та інвестиційною політиками, що проводяться державою. На сьогодні існує чимало різних методик визначення інвестиційної привабливості економіки та досить багато опублікованих робіт, у яких досліджуються дані проблеми.

Інвестиційним кліматом в загальному розумінні називають ситуацію, що склалася в регіоні,

з точки зору вітчизняних та зарубіжних інвесторів, які вкладають свій капітал у розвиток його економіки. Цей показник включає значну кількість факторів ризику, що складаються під впливом зовнішніх та внутрішніх умов, ситуацій та перспектив розвитку. Найчастіше під інвестиційним кліматом розуміють соціально-політичні та економічні (зовнішні й внутрішні) ризики [1]. Необхідною та дуже важливою передумовою формування сприятливого інвестиційного клімату є інвестиційна привабливість регіону. Вона може визначатись різними узагальненими показниками, такими як рівень загальноекономічного розвитку регіону, рівень

розвитку інвестиційної інфраструктури регіону, демографічна характеристика регіону, рівень розвитку ринкових відносин і комерційної інфраструктури регіону, рівень кримінології, екологічних та інших ризиків.

Кожний синтезований показник оцінюють за сукупністю аналітичних показників, що входять до його складу. Кількісну оцінку кожного синтезованого показника отримують підсумовуванням рангових значень (у системі регіонів), що входять до складу аналітичних показників.

За значенням розрахованого інтегрального показника визначають конкретне місце регіону щодо інвестиційної привабливості у загальному складі регіонів країни [3].

Для того, щоб визначити кількісний взаємозв'язок інтегрального показника оцінки інвестиційної привабливості регіонів з ефективністю інвестицій, для кожного регіону аналізують наявний показник цієї ефективності. Таким показником є рентабельність власного капіталу.

Щоб визначити сукупний інвестиційний потенціал регіону застосовують таку формулу:

$$IP = VF_{pot} + SE_{pot} + PR_{pot} - \Phi$$

де, IP – сукупний інвестиційний потенціал регіону;

VF – виробничо-фінансовий потенціал регіону;

SE – соціально-економічний потенціал регіону;

PR – природно-ресурсний потенціал регіону;

Φ – фактори, що негативно впливають на інвестиційну привабливість регіону.

На основі отриманих результатів оцінювання всі регіони країни можна згрупувати в кілька груп:

1) регіони пріоритетної інвестиційної привабливості – ефективність на 35-40 % вища, ніж по країні в цілому;

2) регіони досить високої інвестиційної привабливості – ефективність на 15-20 % вища, ніж по країні в цілому;

3) регіони середньої інвестиційної привабливості – ефективність на рівні показника по країні;

4) регіони низької інвестиційної привабливості – ефективність на 20-30 % нижча, ніж по країні в цілому.

Проаналізувавши наведені показники за 2015 рік ми розподілили регіони України за рівнем інвестиційної привабливості в групи. Отже, до регіонів пріоритетної інвестиційної привабливості увійшли Харківська, Дніпропетровська, Львівська, Запорізька, Одеська області; до групи регіонів високого рівня інвестиційної привабливості – Київська, Вінницька та Житомирська області; регіонами середнього рівня інвестиційної привабливості є Чернігівська, Закарпатська, Волинська, Тернопільська, Хмельницька, Рівненська області; регіонами низької інвестиційної привабливості стали Миколаївська, Херсонська, Чернівецька, Сумська, Івано-Франківська, Черкаська, Кіровоградська області [2].

Дані показники дають можливість визначити цілу низку завдань, таких як: ефективніше розподіляти бюджетні інвестиційні ресурси; створення сприятливішого інвестиційного клімату; удосконалення механізмів залучення інвестицій; формування та планування інвестиційної політики.

Література

1. Ткаченко І.С. Регіональна економіка: аспекти математичного моделювання: Монографія / І.С. Ткаченко І К.Є., О.М. Лисюк. – Вінниця: ГЛОБУС-ПРЕС, 2006. – 160 с.
2. Статистичний щорічник України за 2015 рік. Довідкове видання Державного комітету статистики України – К.: Техніка, 2015. – 669 с.
3. Активізація інвестиційного процесу в Україні: колективна монографія / [Т. В. Майорова, М. І. Діба, С. В. Онишко та ін.]; за наук. ред. М. І. Діби, Т. В. Майорової; М-во освіти і науки, молоді та спорту України, ДВНЗ «Київський нац. екон. ун-т ім. В. Гетьмана». – К.: КНЕУ, 2012. – 472 с.

УДК 519.866:658.5

ВИКОРИСТАННЯ МАТЕМАТИЧНИХ МОДЕЛЕЙ ТА МЕТОДІВ В УПРАВЛІННІ ПІДПРИЄМСТВОМ

Коваль О. – ст. 2 курсу, гр. ОПвн-21

Науковий керівник – к.е.н., доцент Вільчинська О.М.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Економіко-математичне моделювання є одним з найбільш розповсюджених методів аналізу, планування та управління діяльністю підприємства. Проблема моделювання в управлінні діяльністю підприємств є досить актуальною, оскільки досягнути на сьогоднішній день максимальних результатів діяльності підприємства можливо лише за умов використання економіко-математичних моделей.

Мета статті – аналіз та класифікація економіко-математичних моделей в управлінні діяльністю підприємства.

Моделювання є важливим засобом розв'язання багатьох економічних завдань і, зокрема, проведення аналітичного дослідження та аналізу діяльності підприємства. Модель – це умовний образ об'єкта дослідження. Моделювання – це процес побудови, вивчення і застосування моделей.

Економіко-математична модель являє собою систему формалізованих співвідношень (рівнянь, нерівностей, графіків, функцій, логічних співвідношень), які описують основні взаємозв'язки елементів, що складають економічну систему, у нашому випадку – підприємство [1].